

VII.

Азизъ-чаушъ, като приказа до тука, загледа се намръщено въ земята и рече че е вече твърдъ кжсно и че бихме, може би, желали да си легнемъ. Ние въобще бѣхме пренесени отъ неговото разумно и ясно разказване и му се опрѣхме, като го увѣрявахме че три дни и три нощи наредъ го би слушали. Менъ ми трептѣше на устата живостна похвала къмъ него, но се въздържѣхъ, като знаехъ че то него-часъ не ще бѣде по волята на Азиза.

Азизъ запали цигара и попита комахай-шепнешката, може ли да му се даде още едно кафе. Единъ отъ нашитѣ скочи до манталътъ и завчасъ го послужи. Като испи кафето, Азизъ-чаушъ продължи тѣй:

Съ случката, която ви приказвахъ сега, настана новъ периодъ за всичката тази работа. Бюлбюла се осѣти изпълнена съ особена гордостъ. Мисълта че я обичатъ и че би могла да стане ханжма на Ферхадъ-бея, който знаеше французски и го очакваше вѣтъла бѣднина, напълнюваше ѝ душата съ чудесенъ записъ, и тя захвана повече да държи до себе си отъ колкото до тогазъ. Младиятъ любовникъ трѣба безъ друго да се е опиталъ още тогазъ, да дойде въ по-близка свръзка съ фамилията на миралая Хасанъ-бея, а особено съ Бюлбюла, но какъ е постъпилъ въ това, то никой, нито Джехадъ, не знае да каже. Единъ случай, за който ще спомена по-сетнѣ, но за който Джехадъ не можеше да знае, показва че тѣ сж се даже сбипали, и то ноцѣ, въ нейната кжща.

Отъ него день захвана Бюлбюла да се показва къмъ Джехада по-държелива и да го гледа като го-сподарка. Ней се струваше кѣто че отъ-веднажъ е познала, колко сж тѣ, спорѣдъ положението си, на раздалечъ единъ отъ другиго. За туй избѣгваше да хор-